

Truyện ngắn
Chủ đề: hoa tiêu ưu tú
Tác giả: Phương Toàn

GUNSHIP BẮN NHÀ ĐÀO

Khóa 69A có những tay nổi tiếng là hào hoa thời còn trẻ như Trần văn Phong, Nguyễn lập Đông... nhưng cũng có những tay gà mờ như Chaplain tôi và Tòng Vịt Bông. Mang tiếng là Không Quân hào hoa mà từ ngày mẹ đẻ đến lúc gắn cái cánh bay lên ngực mà vẫn... còn dzin.

Hồi đó, tôi nghiệm ra rằng: Mình không có đào không phải là do đào ngăn sông cách núi mà do mình ngại núi e sông. Tôi cần phải có một cô bồ, thứ nhất để tụi nó không coi thường; thứ hai là lỡ mai một trời thương cho mình có dịp được tưởng thưởng như gắn Chiến Thương Bội Tinh thì có người đứng bên cạnh.

*Trai khôn tìm vợ chợ đông
Gái khôn tìm chồng giữa chốn ba quân.*

Muốn có bồ thì phải xông pha nơi trận mạc, nơi có nhiều con gái cho mình tuyển chọn. Một phương pháp thịnh hành nhất thời đó là Tìm Bạn Bốn Phương trên các báo.

Tìm bạn bốn phương? Cũng có lý lắm, nhưng có điều bất tiện. Nó Mary sên làm sao ấy, mình đường đường là một phi công, mà không lẽ lại bắt chước những mục trên báo, nào là: thân trai thời loạn, đã hai mùa chinh chiến (Chả biết là hai năm chinh chiến có hai mùa thu, hay đã qua hai mùa mưa, hay ông già này đã là lính từ trào Pháp bây giờ đến trào Mỹ, tối nghĩa quá) cần tìm người thành thật để an ủi những lúc cô đơn (lại tối nghĩa, ai cần an ủi và ai cô đơn). Thích nhạc Trần thiện Thanh và yêu ngắm mây trời những

chiều tắt nắng (Ừ, lên mây bị Vertigo rồi sẽ thấy, ở đó mà ngắm, mặt trời lặn mà chưa xong hành quân, bò về phi trường theo kiểu VFR vào chập tối sẽ biết tay nhau, ở đó mà thích chiều tắt nắng). Tóm lại là những câu sáo ngữ, không thể bắt chước được. Bế tắc, bế tắc...

Còn nữa, Con gái ở trên mục Tìm Bạn Bốn Phương đa số đều nói là con gái nhà lành, ngoan đạo, dễ thương, mà tại sao lại không có ai chỉ đề cập kè (?) hay là họ lừa mình.

Mình muốn mua chiếc xe Honda, thì ít ra cũng phải chạy thử rồi mới mua, chứ có ai mua đại bao giờ, đăng báo tìm bạn bốn phương, làm sao mà thử được! Mà nghĩ cho cùng, mình mua vé số, có cho ai cạo trước rồi mới mua đâu?

Mục đăng Tìm Bạn Bốn Phương ở trên báo Văn Nghệ Tiền phong, có đoạn như sau:

“Sĩ quan KQ hào hoa, yêu màu tím hoa sim, thích tiếng hát Chế Linh và Mai Lệ Huyền, muốn tìm em gái hậu phương để an ủi nhau những lúc cô đơn. Ai cảm thấy cô đơn trong những chiều giá lạnh, xin thư về Thiếu Tá KQ Mùi, trại Khóa sinh Không Quân Tân Sơn Nhứt, hứa hồi âm tất cả dù thư đến trễ.”

Có một đứa nào đó, đăng báo tìm bạn bốn phương cho Thiếu tá Trại Trường, chuyện này là có thật, về sau tôi mới biết, là thằng Thái Ngùng ngồi ngắm mấy em ở bên kia Ngã Ba Chú Ía, bên ngoài là đàn dê đang gặm cỏ ăn, chợt Thiếu tá Trại Trường bách bộ tới. Nó nhanh nhẩu đoảng hô lớn:

– Thiếu tá Mùi.... tới.

Một số khóa sinh đứng dậy chào, một số cười mỉm chi, vì nghĩ rằng thằng Ngùng chơi Thiếu tá, vì đàn dê cũng là Mùi. Cũng vì chuyện đó, chúng nó bị phạt oan, nên nghĩ rằng cần phải kiếm bạn bốn phương cho Thiếu tá đỡ bị Stretch. Chúng nó tìm bạn bốn phương cho Thiếu tá, tại sao tôi lại không tìm được bạn cho tôi?

Nhờ nhíp cầu tri âm trên Văn Nghệ Tiền phong mà hai đứa tôi đều kiếm được hai cục cưng thật là tâm đầu ý hiệp. Người yêu đầu đời của tôi (tạm gọi như thế) tên là Thanh Hương quê quán ở Bình Chánh, Gia Định. Nhà em thuộc loại khá giả ở miền quê, có ruộng thừa, ao vườn.

Bạn tôi, thằng Tòng may mắn hơn, kiếm được một em miệt vườn thật là chất phác hiền lành, tên là Út Rót. Út Rót quê ở Rạch Bắp, Bình Dương, đang học ở trường nữ Trung học Lê Văn Duyệt, Bà Chiểu.

Giới Không Quân từ nay có thêm hai thằng lính hào hoa và rồi mai một đây, trong những bữa tiệc, biết đâu lại có cảnh xướng danh: Thiếu úy Tòng Vịt Bông và giai nhân Út Rót...

o O o

Tôi và Tòng hành quân yểm trợ cho SĐ 5 bộ binh bên sông Thị Tính, Bến Cát, buổi trưa
đáp nghỉ ở căn cứ tiền phương đóng ở ngọn đồi trọc. Tòng gạ:

- Ê nhà con Út Rớt ở gần đây, mình ghé hỏi thăm coi.
- Vào đó Việt cộng nó thiếu đầu mày đó.
- Không sao, hôm nay hành quân lớn, có cả tiểu đoàn của mình đóng chung quanh mà sợ gì.

Hai thằng “Áo liền quần” ra lộ ngoắc chiếc xe lô, vào làng thăm dân cho biết sự tình.

Bên bờ rào, một cô gái quê thật dễ thương đang hái trái ô ma, Tòng đồ máu dê:

- Chào cô bé, ô ma ngon quá, có bán không, tôi mua.
- Dạ có mà để ở trong nhà, ô ma ngoài này ăn không được.

Tòng tiếp tục dê cụ:

- Tôi muốn ăn trái ô ma trên tay cô kia, trong nhà tôi không mua.

Cô bé che miệng cười, Tòng hỏi:

- Bộ tôi nói có gì trật sao mà cô cười?
- Dạ không trật, nhưng mắc cười, vì ô ma trên cây không ăn được, nó tuy hườm, nhưng cứng ngắt hà, phải dú chín nó mới mềm.

Tòng Vịt Bông nhất định lì:

- Nhưng tôi thích ăn ô ma chín cây cơ, cô lựa cho tôi một trái chín cây đi.
- Ô ma không có chín cây ông ơi, để chín cây gió rụng bẹp nhép, làm sao mà ăn.

Tòng nham nhở:

- Ủa gió rụng cũng bẹp sao cô, tôi tưởng bị bóp mới bẹp.

Cù cưa một hồi, Tòng hỏi thăm được nhà Út Rớt do cô hái ô ma chỉ.

Nhà không có cửa, chỉ có tấm liếp dựng xéo một bên, trong nhà, trên bàn thờ treo hình của một thanh niên, và một người con gái, Tòng nói sao giống Út Rốt dễ sợ. Hai thằng tôi vòng ra đằng trước, gặp mấy người lính họ hỏi:

– Trời, hai ông dzô đây làm gì. Bộ điếc không sợ súng sao?

– Điếc là làm sao?

– Làng này Việt cộng không đó, lạng quạng là nó bắn chết đó, quê tôi ở đây tôi biết mà.

– Trong nhà kia có hai hình trên bàn thờ trẻ măng hà, sao họ chết trẻ vậy?

– Tụi nó là Du kích bị bắn chết đó mấy ông ơi, ông nói cái nhà đó, đó hả? Nó còn một đứa nữa là con Út Rốt, nghe nói ở ban quân báo gì của tụi nó đó.

Thằng Tòng nghe nói, dọn tóc gáy, kéo tay tôi đi ngược ra lộ.

Mùng 4 tết, tôi đi yểm trợ hành quân ở Bình Chánh, Gia Định, sau khi đổ quân, hợp đoàn trực thăng đậu nối đuôi nhau ở khúc đường đá đỏ bên quốc lộ. Em Thanh Hương của tôi tình cờ đi chợ ghé qua, thế là thiên duyên tiền định, tôi được em mời về nhà ăn cơm trưa, nhà bà cô ở gần đó. Bữa cơm quả là ngon, thịt kho tàu, dưa giá. Em cho biết, hôm nay hành quân lớn, em phải tản cư ra đây, và tôi cũng được dịp gáy, là anh lái gunship, loại máy bay gồ ghề nhất của Không Quân, nó bắn như phản lực ngoài hạm đội, mà lại đáp được ngay cả trên nóc đồng rơm nhà em.

Em hãnh diện lắm, em không ngờ rằng người tình mới của em lại tài giỏi đến thế. Tôi khoe về Không Quân nhiều lắm, khoe chiếc gunship có thể đậu được trên ngọn cây mà phóng rocket (tôi chưa thử, nên không biết có làm được không). Em khẩn khoản xin tôi, chiều nay nếu có bắn trong khu nhà của em, thì xin chừa nhà em ra, vì đó là đất hương hỏa của gia đình. Em kê:

– Nhà em có hàng cây bình bát, anh biết cây bình bát không, trái nó to cỡ này nè, em bùm hai tay lại ra dấu. Tôi không biết cây bình bát nó là cây gì, trái nó như thế nào, chỉ lơ mơ hình dung là cái đồ đựng cơm khật thực của mấy ông sư, cũng gọi là cái bình bát.

Tôi nói bừa:

– Biết chứ, trái bình bát nó to như tám cái bình.

– Em có người anh, trốn quân dịch, đang kẹt ở chỗ hành quân hôm nay, nếu anh của em bị bắt, anh lính ra giùm được không?

Bà cố nội ơi, tôi ở trên trời, lính hành quân dưới đất, làm sao mà tôi biết đơn vị nào bắt, mà biết họ là ai mà lĩnh. Tôi nói đại:

– Chắc được, mà anh của em tên gì?

– Dạ tên là Dzô

– Tên là Đô, người Bắc gọi là “đi vào” đó, phải không?

– Không phải, Dzô là con cá Dzô ấy, chữ Dzô không phải là đi vào.

– Ủa, sao người Bắc các em đặt tên hay theo vần lắm, chẳng hạn ông Cán phải có thằng con tên là thằng Nghinh, ông Dị thì con phải là thằng Kỳ, sao anh em của em tên trớt quớt vậy.

– Anh đừng buồn, tên em là Mè, Lê thị Mè chứ không phải là Thanh Hương như em nói đâu, anh đừng giận, tại hồi đó em sợ anh không thành thật, nên mới đặt tên là Thanh Hương.

– Ủ nếu mà Mè cũng đâu có vần đâu, Mè là “Đỗ Vừng” của em đó, đâu có ăn nhập gì với cá rô.

– Có chứ anh, mè là con cá mè. Anh em là con cá Dzô, em là con cá Mè.

À thì ra thế.

– Anh của em làm gì ở trong đó mà trốn quân dịch?

– Dạ, ảnh giồng dzừa.

– Giồng Dzừa là giồng cái gì? Có phải giồng dzừa là dựa giồng phải không?

– Khô quá giòi ạ, quả dzừa nó có mắt, trên đầu nó có lá như một mớ tóc ấy.

– À trái khóm, anh của em trồng khóm ở Lương Hòa phải không. Sao người Bắc em hay nói tên ba trật nhiều vậy?

– Tên Ba Trật là gì hả anh?

– Là nói ngược với người Nam đó, như củ khoai mì, em gọi là củ sắn, củ sắn em gọi là củ đậu, hạt đậu em gọi là hạt đỗ.

– Ủ hạt đỗ chứ không phải là hạt đỗ, thế tàu bay anh đỗ ở đây bao lâu?

– Đố bao lâu là gì?

– Là tiếng Nam nói, đậu ở đây bao lâu đó.

Lạy giờ ạ, thi đậu gọi là thi đỗ, hột đậu thì gọi là hạt đỗ, máy bay đậu thì gọi là tàu bay đỗ. Mà máy bay đáp chứ sao lại là đậu?

Thôi, em Bắc kì nhỏ nhỏ, anh sẽ giúp em hết, anh sẽ không bắn vào nhà em, anh sẽ bảo lãnh cho anh Dzô của em, và anh sẽ còn làm nhiều, nhiều cho em nữa.

– Gun 2 đây 1.

– Hai nghe.

– Đông sang tây, left break, thấy cái nhà có đồng rơm không, tao vào trước, bào lảng khu đó nha, nhớ không bắn vào cái nhà có hàng cây bình bát nghe chưa.

– Hàng cây bình bát nào? Làm sao mà biết cây nào là cây bình bát? Một coi chừng, ground fire bên trái đó.

Sau một hồi quần thảo, hai chiếc gunship gửi xuống mục tiêu mấy chục quả Rocket và mấy chục ngàn viên đạn đại liên. Bên dưới còn lại đúng là một bãi chiến trường, tôi vòng vòng trên cao, cố nhìn cho kỹ, xem có chỗ nào giống hàng cây bình bát không!

– Một đây hai.

– Nói đi.

– Zoulou chứ, còn gì nữa mà vòng vòng hoài vậy?

– Coi có chỗ nào có hàng cây bình bát ở dưới đó không.

Đúng là không ai nhận ra hàng cây bình bát, tại vì cả hai đứa đều không biết cây bình bát là cây gì.

Trên đường trực chỉ Biên Hòa...

Em Mè ơi, anh xin lỗi, vì anh không biết cây bình bát, nên anh không biết đã bắn trúng nhà em bao nhiêu quả rocket, chỉ biết rằng khu đó nó bắn lên dữ quá, anh cũng không

bảo lãnh được anh Dzô của em, vì không biết anh ấy có bị bắt không. Thôi thì hai đứa mình huề đi, em lừa anh cái tên Thanh Hương, đổi lại, anh xạo em cái vụ bảo lãnh.

Kể từ nay, chúng mình coi nhau như người xa lạ, vì anh nghe thằng Gun 2 nó nói: Dân Giồng Dzừa ở Lương Hòa hầu hết là du kích.

PHƯƠNG TOÀN

*Nguồn: Internet eMail by **nghiem nguyen chuyển***

*Đăng ngày Chúa Nhật, June 9, 2024
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*